

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 8 grudnia 2016 r.

V Ka 585/16

Przewodniczący: Sędzia SO Sławomir Klekocki.

w obecności Stanisława Świerdzy Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r. sprawy: P. T. (T.) syna J. i A. ur. (...) w B. oskarżonego o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k., art. 193 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 15 lipca 2016 r. sygn. akt IX K 788/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym oskarżycielki posiłkowej G. T. (1),

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 536,60 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych sześćdziesiąt groszy) i obciąża go opłatą za II instancję w kwocie 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lipca Sąd Rejonowy w Rybniku uznał P. T. za winnego tego, że:

1. w okresie od nieustalonego dnia maja 2014 r. do dnia 7 sierpnia 2014 r. w K. i O. poprzez uporczywe nękanie G. T. (1) polegające na jeżdżeniu za nią i jej śledzeniu, przyjeżdżaniu do jej miejsca zamieszkania lub krótkotrwałego pobytu i prowadzeniu obserwacji, znieważaniu jej słowami uznanymi za obraźliwe, a także wykonywaniu niechcianych przez nią połączeń telefonicznych oraz wysyłaniu obraźliwych sms-ów, wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jej prywatność tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 190a § 1 k.k. i za czyn ten na mocy art. 190a § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
2. w okresie od nieustalonego dnia lipca 2014 r. do dnia 7 sierpnia 2014 r. w K. i O. poprzez uporczywe nękanie G. T. (2) polegające na jeżdżeniu za nim i śledzeniu go, obserwowaniu miejsca jego zamieszkania lub krótkotrwałego pobytu, obrzuceniu okien mieszkania kamieniami, znieważaniu go słowami uznanymi za obraźliwe, kierowaniu pod jego adresem gróźb pozbawienia życia i uszkodzenia ciała, które wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę ich spełnienia, a nadto w dniu 6 sierpnia 2014 r. wdarciu się do jego mieszkania i nieopuszczeniu go wbrew żądaniom pokrzywdzonego, wzbudził u niego uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia oraz istotnie naruszył jego prywatność tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 190a § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za czyn ten na mocy

art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r., w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył oskarżonemu wymierzone w pkt 1 i 2 kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k., w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r., w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby.

Na mocy art. 71 § 1 k.k., w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r., w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20,00 zł.

Na mocy art. 72 § 1 pkt 8 k.k., w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r., w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do powstrzymywania się od naruszania dóbr osobistych pokrzywdzonych G. T. (1) i G. T. (2).

Na mocy art. 41a § 1 k.k., w brzmieniu sprzed dnia 1 lipca 2015 r., w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej G. T. (1) na odległość mniejszą niż 100 metrów przez okres 3 lat.

Na mocy art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. B. kwotę 924,00 zł tytułem wynagrodzenia za czynności pełnomocnika z urzędu oskarżycielki posiłkowej G. T. (1) i kwotę 212,52 zł stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności.

Na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 i art. 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 280 zł i wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w kwocie 1 206,52 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego P. T. zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

- 1.** obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:
  - art. 410 k.p.k. przez całkowite pominięcie i niesłuszne pozbawienie cechy wiarygodności wszystkim wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, który nigdy do winy się nie przyznał, a oparcie orzeczenia o tendencyjne zeznania, pozostających w b. silnym konflikcie z oskarżonym G. T. (1), jej obecnego partnera G. T. (2) oraz konfliktowej córki S. W., przy praktycznie pominięciu przez Sąd faktu, że w przedmiocie stanowiącym oś całego konfliktu w sprawie, czyli związku pozamałżeńskiego G. T. (1) z G. T. (2), uprzedzeni o odpowiedzialności karnej, złożyli oni w postępowaniu sądowym zeznania nie polegające na prawdzie, co winno budzić wiadome konsekwencje, a oczywista nieprawdziwość pojawia się w porównaniu z zeznaniami tych osób nie tylko w sprawie o rozwód II RC 315/15, ale i w sprawie karnej IX K 1030/15, winno to pozbawiać ich zeznania nacechowane złymi emocjami jakiegokolwiek wiarygodności,
  - następnie bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego samego oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka B. T., w wyniku arbitralnego uznania nieprzydatności dowodu, gdy wcale nie było to oczywiste, a był to jedyny dowód zgłoszony przez oskarżonego,

- naruszenie art. 404 k.p.k. § 2 przez oddalenie wniosku o prowadzenie sprawy od początku, kiedy przez okres 6 miesięcy nie przeprowadzono żadnych czynności procesowych, a kontynuowanie procesu po półrocznym okresie braku czynności, mogło mieć istotne znaczenie przy końcowych ustaleniach Sądu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych Sądu, przyjęty za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a wynikający z naruszeń przepisów procedury, sprowadzający się do ustalenia, iż P. T. dopuścił się zarzucanego przestępstwa, gdy znamiona jego, a w szczególności poczucie zagrożenia lub istotne naruszenie prywatności nie miały miejsca, przy czym zważyć należy, że owa prywatność dla osoby pozostającej w ważnym związku małżeńskim, winna być rozumiana w sposób "ograniczony", a wtedy jedynie słusznym jest uznanie niewinności oskarżonego;

asekuracyjnie:

3. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej względem P. T., uwzględnienia warunków i właściwości osobistych po myśli art. 53 k.k., w szczególności faktu pozostawiania w związku małżeńskim i przypisania mu cechy porywczowości, bez wskazania przyczyn, tkwiących w fatalnym stanie zdrowia oskarżonego, zaawansowanej cukrzycy, choroby niedokrwiennej serca i wielu innych schorzeń oraz pominięcie przez Sąd orzekający analizy i faktycznej oceny stopnia społecznej szkodliwości zarzuczonych a/o czynów, przy jednoczesnym gloryfikowaniu postępowania pokrzywdzonych, gdy prawidłowa ocena sytuacji winna prowadzić do ustalenia, że oskarżony działał jako schorowany, zdradzany po 26 latach małżeństwa mąż, który z G. T. (1) wychował dwoje dzieci, a obecnie porzuciła go żona, zdradzała z innym mężczyzną, niebawem miała zaistnieć sprawa o rozwód między stronami, których relacje napięte były z obu stron do granic wytrzymałości, w działaniu oskarżonego natomiast była zarówno próba ratowania jego związku małżeńskiego oraz opieki na starość, a gdy to okazało się niemożliwe, chęć zdobycia dowodów na wiarołomstwo małżonki, co ostatecznie doprowadziło do uzyskania rozwodu małżeństwa z winy obojga stron w sprawie II RC 315/15 w dniu 7 stycznia 2016 r. W relacji natomiast do G. T. (2) zważyć wypada - wzajemność zachowań dwóch rywalizujących antagonistów, i kontekst w jakim dzieją się sprawy między rywalami, a wszystko to razem winno prowadzić do ustalenia niewielkiego stopnia społecznej szkodliwości, zwłaszcza gdy pamiętać, że przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. jeszcze 5 lat temu nie istniało w kodeksie karnym i w związku z tym, jeżeli Sąd mimo wszystko uznał winę oskarżonego, jedynie właściwym środkiem byłoby warunkowe umorzenie postępowania z okresem próby 1 roku, a nie rażąco surowe orzeczenie, jakie zapadło w sprawie.

W oparciu o ww. zarzuty obrońca oskarżonego P. T. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego i przyznanie kosztów obrony za obie instancje, ewentualnie i asekuracyjnie wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego na okres próby 1 roku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji przede

wszystkim podnosi zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz przekroczenie zasadę swobodnej oceny dowodów, przyjmując, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca oskarżonego w swojej apelacji przede wszystkim podnosi fakt silnego konfliktu pomiędzy oskarżonym a G. T. (1) jego córką S. W. oraz G. T. (2) spowodowanym istnieniem związku pozamałżeńskiego G. T. (1) z G. T. (2) co miałoby usprawiedliwiać zachowanie oskarżonego wobec pokrzywdzonych jako próbę uratowania związku małżeńskiego a gdy to okazało się niemożliwe chęcią zdobycia dowodów na wiarołomstwo małżonki co ostatecznie doprowadziło do uzyskania rozwodu. Jednak zupełnie pomija obrońca oskarżonego w swojej apelacji ustalenia sądu rejonowego jak zachowywał się oskarżony wobec pokrzywdzonych. Jak wynika z zeznań G. T. (1) oskarżony śledził ją i jeździł za nią samochodem, obserwował ją o różnych porach dnia, podjeżdżał pod bramę posesji i wyzywał ją słowami wulgarnymi, dzwonił do niej telefonicznie i wysyłał jej obraźliwe w swej treści sms-y. W podobny sposób oskarżony zachowywał się wobec pokrzywdzonego G. T. (2) dodatkowo jeszcze groził mu pozbawieniem życia i pobiciem. Te zeznania pokrzywdzonych znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków S. W., P. W., G. H. i Ł. W. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie sądu okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 k.p.k.). Wnikliwe i obszernie pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględniła reguły wyrażone w art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji obrońca oskarżonej obrazy przepisów postępowania art. 7 k.p.k., ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Sąd rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 404 § 2 k.p.k. jak sugeruje w apelacji obrońca oskarżonego twierdząc, że przez okres 6 miesięcy nie przeprowadzono żadnych czynności procesowych. Podkreślić jednak należy, że w dwóch przypadkach nastąpiło w tym okresie odroczenie terminu rozprawy na wnioszek obrońcy oskarżonego. Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe 8 miesięcy i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz kara grzywny w ilości 50 stawek dziennych po 20 zł nie

są karami rażąco niewspółmiernie surowymi, są one adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości, są to kary wolnościowe. Trudno polemizować z apelacją obrońcy oskarżonego powołującego się na fakt, że przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. jeszcze 5 lat temu nie istniało w kodeksie karnym co jego zdaniem ma mieć wpływ na ocenę stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów z art. 190 § 1a k.k. Dolegliwość tych kar nie przekracza stopnia winy oskarżonego i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej, dlatego i w tym zakresie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego, nie podzielając przytoczone na jej poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy zasądzając od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrot kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.